

20

തെളോരിപ്പ'ക്കി

20

താരാട്ടു പാടിത്തീർന്നപ്പോൾ തടിക്കുറുത്തു. കോമളനായ ഒരു ബാലനായി മാറി. അവനാണ് തെര്യോഷിപുത്രൻ.

മിടുമിടുകനായി അവൻ വളർന്നു. വൃദ്ധൻ അവൻ വെളുത്ത ചായ
കുടിച്ച ഒരു വഞ്ചിയും ചുവന്ന നിറമുള്ള തൂക്കളും ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തു.

തെന്റോഞ്ചെപ്പ്കു വഞ്ചിയിൽ കയറി ഇരുന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

വഞ്ചി കളിവഞ്ചി മൂരെ പോകാം,

വഞ്ചി കളിവഞ്ചി മൂരെ പോകാം!

വഞ്ചി അവനെ മൂരെ കൊണ്ടുപോയി. തെന്റോഞ്ചെപ്പ്കു അവിടെ മീൻപിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മ അവൻ കടിക്കാൻ പാൽ കൊണ്ടുവന്നു.

കരയിൽ വന്നു നിന്ന് അമ്മ ഇങ്ങിനെ പറയുകയാണ് പതിവ്:

പൊന്നുമോനെ ഞെരോങ്ങെച്ഛ
 ഓടി വായോ,
 പാൽ കുടിക്കാൻ.

മൂന്നാമിന്ന് അമ്മയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്ന ഞെരോങ്ങെച്ഛ കരയിലേക്കു മടങ്ങും. അമ്മ അവൻ പിടിച്ച മീൻ ഏടുത്തു കരയിൽ വെച്ചിട്ട്, അവൻ ആഹാരവും ഒരു പുതിയ കപ്പായവും കൊടുക്കും. അവൻ പിന്നെയും മീൻ പിടിക്കാൻ പോവും.

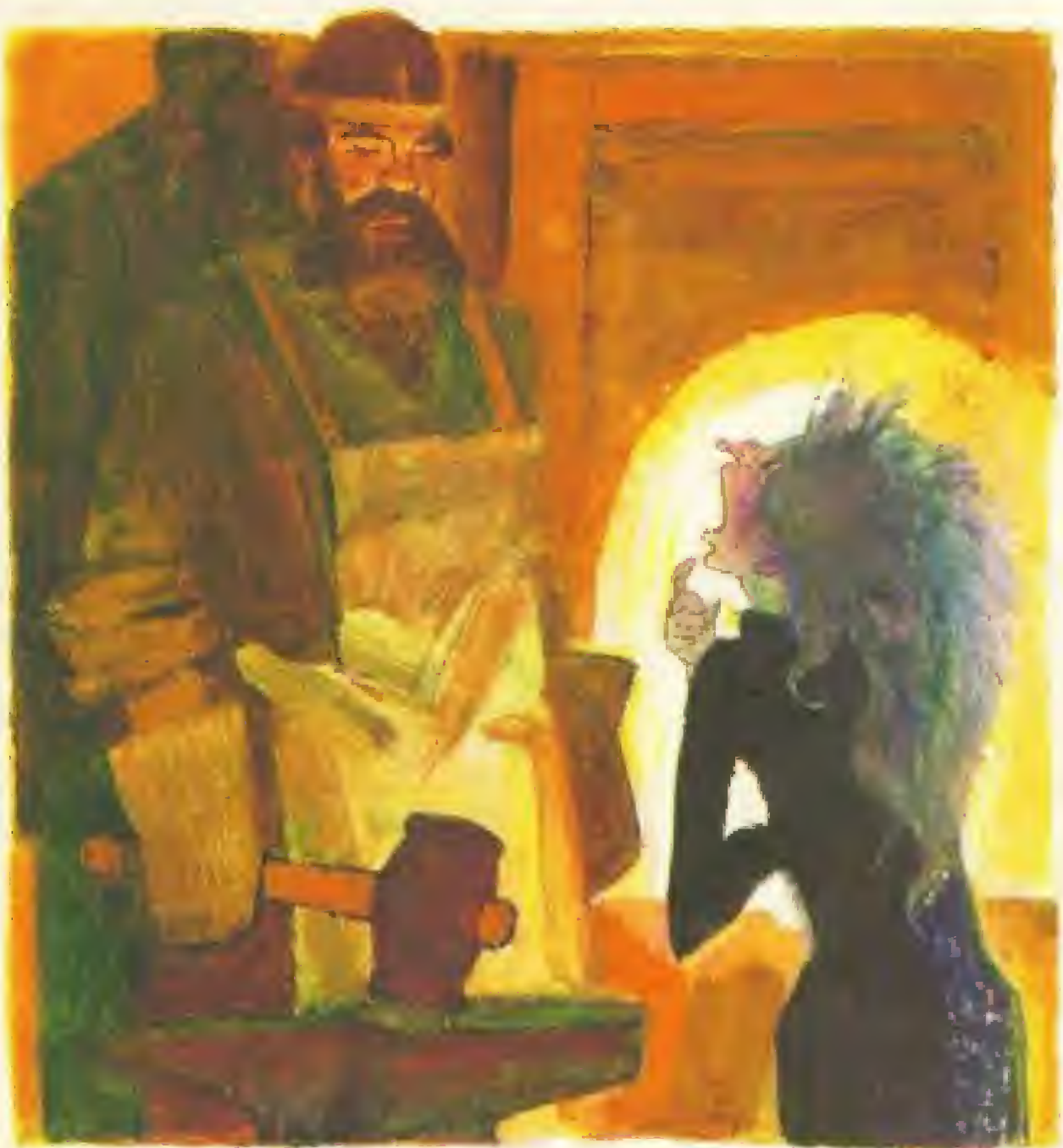
ഒരു ദുർദ്ദേവൻ ഈ കാർയ്യം അറിഞ്ഞു. അവൻ കരയിൽ വന്ന് ജയന്തൻ
ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു:

പൊന്നമോനെ തെന്റോഞ്ചെപ്പ്കെ
ഓടിവായോ
പാൽ കുടിക്കാൻ.

അതു് തന്റെ അമ്മയുടെ ശബ്ദമല്ലെന്ന് തെറ്റായൊക്കെ ചിന്തിച്ചു മനസ്സി
ലായി. അവൻ പറഞ്ഞു:

വഞ്ചി വഞ്ചി ദൂരെ പോകാം,
ഏൻമ്മയല്ല വിളിപ്പതിപ്പോം!

തന്റെ ഒരു തെന്റോയെപ്പറ്റിയൊരു അമ്മയുടേതുപോലെയാകാൻവേണ്ടി
 ഭർത്താവു ഒരു പുതിയ തൊണ്ടു വെച്ചുപിടിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അവൾ
 ഒരു കൊല്ലം സമീപിച്ചു.

കൊല്ലൻ വെട്ടുകൊടുത്ത പുതിയ തൊണ്ടയുമായി അവൾ കരയിൽ വന്നു
നിന്ന് തെരുവോപ്പൊക്കയുടെ അമ്മയുടെ ശബ്ദത്തിൽ പാടി:

പൊന്നുമോനെ തെരുവോപ്പൊക്ക
മാടിവായോ
പാൽ കുടിക്കാൻ.

അമ്മയുടെ ശബ്ദമാണെന്നു വിചാരിച്ചു തെന്റോപ്പെപ്പാക്കു കരയിലെത്തി. ഭർത്താവു അവനെ പിടിച്ച് ഒരു ചാക്കിൽ കെട്ടി രണ്ടു കോഴിക്കാലുകളിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്ന തന്റെ കടിലിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. തെന്റോപ്പെപ്പാക്കയെ പൊരിച്ചുവെക്കണമെന്ന് മകൾ അലോറുകയോടു പറഞ്ഞിട്ട്, അവൾ ഏതോ ആവശ്യത്തിനു പുറത്തുപോയി.

അലോൻക അടുപ്പ കത്തിച്ചു. ചുളയ്ക്കുന്നതായി ചൂടപിടിച്ചപ്പോൾ അവൾ തെര്യോയെ ച"ക്കയോട പറഞ്ഞു:

“നീ ഈ ചട്ടകത്തിൽ കയറി ഇരിക്ക”.

അവൻ ചട്ടകത്തിൽ കയറി ഇരുന്നിട്ട് കൈകാലുകൾ ഇരുമ്പശത്തേക്കും നീട്ടിവെച്ചതുകൊണ്ട് അലോൻകയ്ക്ക് അവനെ ചുളയിലേക്കു എടുത്തുവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഇങ്ങിനെയല്ല ഇരിക്കേണ്ടതു്”, അലോൻക പറഞ്ഞു. “പിന്നെ എങ്ങിനെ ഇരിക്കണം? നീ ഞെ കാണിച്ചുതരൂ.” തെര്യോയെ ച"ക്ക ആവശ്യപ്പെട്ടു. “പൂച്ചയും പട്ടിയും ഉറങ്ങുന്നത് കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെ കിടന്നാൽ മതി.”

“എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. നീ ഞെ കാണിച്ചുതരൂ.”

അലോൻക ചട്ടകത്തിൽ കയറി ഇരുന്നു. തെര്യോഷെപ്ക ഞൊടിയിടകൊണ്ട് അവളെ ചുളയിലേക്കു തള്ളി, അതിന്റെ മുകളി അടച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു അവൻ പുറത്തുപോയി ഒരു കൂറൻ ഭാക്കമേത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി ഇരുന്നു.

ദർഭേവത തിരിച്ചുവന്നു. അവൾ ചുളയുടെ മുകളി തുറന്നു പൊരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അലോൻകയെ തിന്നു. പിന്നീട് പുറത്തു വന്നു പല്ലിൽ കിടന്നുരുണ്ടുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ തെര്യോഷെപ്കയെ ചുട്ടുതിന്നിട്ട് കൂത്താടുകയാണ്!” അപ്പോൾ ഭാക്കമേത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു തെര്യോഷെപ്ക പറഞ്ഞു:

“അലോൻകയെ ചുട്ടുതിന്നിട്ടാണ് നീ കൂത്താടുന്നത്!”

മുർമുവത പറഞ്ഞു: “ഓക്കിലകളുടെ ശബ്ദമായിരിക്കും ഞാൻ കേട്ടത്!”
അവൾ പല്ലവി ആവർത്തിച്ചു: “ഞാൻ തെര്യോഷെപ്കയെ ചുട്ടുതിന്നിട്ട്
കൂത്താടുകയാണ്!”

തെര്യോഷെപ്ക വീണ്ടും പറഞ്ഞു: “അലോൻകയെ ചുട്ടുതിന്നിട്ടാണ്
നീ കൂത്താടുന്നത്!”

മുർമുവത മുകളിലേക്കു നോക്കി. ഓക്കമരത്തിന്റെ മുകളിൽ തെര്യോ
ഷെപ്ക ഇരിക്കുന്നു. അവൾ ഓക്കമരത്തിന്റെ ചുവടു കരണ്ടുതുടങ്ങി. കുറ
ച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ മുൻവശത്തെ രണ്ടു പല്ലുകൾ ഒടിഞ്ഞു. ഉടൻ കൊ
ല്ലന്റെ അടുത്തു ചെന്നു അവൾ പറഞ്ഞു:

“കൊല്ലാ, കൊല്ലാ, രണ്ടു ഇരുമ്പുപല്ലുകൾ വെച്ചു താ!”

കൊല്ലൻ രണ്ടു ഇരുമ്പുപല്ലുകൾ വെച്ചുകൊടുത്തു.

ദർദ്രവ്രത തിരിച്ചുവന്നു ഓക്കമരം കണ്ടുതുടങ്ങി. കണ്ട കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താഴത്തെ രണ്ടു പല്ലുകൾ ഓടിഞ്ഞു. അവൾ പിന്നെയും കൊല്ലന്റെ അടുത്തെത്തുകി.

“കൊല്ലാ, കൊല്ലാ, രണ്ടു പല്ലുകൾകൂടി ഉണ്ടാക്കി താ!”

കൊല്ലൻ രണ്ടു ഇരുമ്പുപല്ലുകൾകൂടി ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തു. അവൾ തിരിച്ചുവന്നു കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ഓക്കമരം കണ്ടുതുടങ്ങി.

തെന്തോശ്ചൈവ്കു ഏതുചെയ്യും? പെട്ടെന്നു് ഒരു പറ്റം വാത്തകൾ പറഞ്ഞുപോകുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പൊന്നുവാത്തകളേ, ഏന്നെ ചിറകിലേറ്റി ഉറവിടന്നു് കൊണ്ടുപോയി അപ്പുന്നമ്മമാരുടെ അടുത്താക്കിത്തരൂ!”

എന്നാൽ വാത്തകൾ പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങിനെയാണു്:

“ഗ-ഗ-ഗ. പിന്നാലെ കുറെ വാത്തകൾ വരുന്നുണ്ടു്. അവർക്കു നല്ല വിശപ്പു കാണും. അവർ നിന്നെ വീടേത്തിക്കാതിരിക്കില്ല!”

തെന്തോശ്ചൈവ്കുതയ്ക്കു നോക്കി കൊതിയോടെ ചൂണ്ടുന്നകിതെരണ്ടു് മുർളു വെ ആ സമയത്തേയും തടി കരണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കയാണിരുന്നു....

മരൊരു പറ്റം വാത്തകൾ പറഞ്ഞുപോയി. തെരുവായെപ്പോലെയായി വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു:

“എന്റെ പൊന്നുവാത്തകളെ, എന്തെ ചിറകിലേറ്റി ഇവിടന്ന് കൊണ്ടുപോയി അച്ഛനമ്മമാരുടെ അടുത്താക്കിത്തരൂ!”

വാത്തകളുടെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു:

“ഗ-ഗ-ഗ! പുറകെ ഒരു വാത്തകളെത്തു വരുന്നുണ്ട്. അതു നിന്നെ വീട്ടി ലെത്തീക്കും..”

ദുർദ്ദേവത കരണ്ടു കരണ്ടു മരം ഒടിഞ്ഞു വീഴാറായി.

വിശുദ്ധനായ ഒരു വാത്സലത്തെ അപ്പോഴാണ് പറഞ്ഞത്. തെറ്റോ
 ശരിയോ അതിനോട് അപേക്ഷിച്ചു: “എന്റെ പൊന്നുവാത്സലത്തേ!
 എന്നെ നിന്റെ ചിരകിലേറ്റി അമ്മുനശ്ശമായുടെ അടുത്തെത്തിക്കൂ!”

വാത്സലത്തിന് തെറ്റോശരിയോ “എന്തോട്” അന്വേഷിക്കേണ്ടി. അത്
 അവനെ അമ്മുനശ്ശന്റെ ദീപിത മുഖത്ത് കൊണ്ടിറക്കി.

റബ്ബിൻ ആചാരമനുസരിച്ച് തെരുവോരമ്പട്ക്കയുടെ ഓർത്തുയ്ക്കായി അവന്റെ അമ്മ ദേശം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ അച്ഛനെ നേൾയ്ക്കുടുത്തേക്കു് ക്ഷണിച്ചു. ഇരുവരും ദേശം പങ്കുവെച്ചുതുടങ്ങി: "ഇതാ ദേശ" നിങ്ങൾക്കു്, ധൈന്യിക്കു്."

തെന്തോഴെപ്പയ്ക്ക പുറത്തുനിന്ന് വിളിച്ചപ്പോഴിട്ടു: "എനിക്കുള്ള
തോര എവിടെ?"

ആരാണ് പുറത്തു സന്ദേശിക്കുന്നതെന്നറിയാൻ അമ്മ അപ്പനെ മുറങ്ങേ
നെയ്തു.

മുറയ്ക്കുവാൻ വന്ന സ്ത്രീയെ കണ്ടതോടെ കണ്ടതു്. അയാൾ ഉടൻതന്നെ അവനെ അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അമ്മയും അച്ഛനും തൊട്ടൊപ്പം കയ്യെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു്, അന്നൊഴുക്കൽ പോയിച്ചു.

അവർ വിരൂപനായ വാത്തകുഞ്ഞിന് ധാരാളം തീറ്റ കൊടുത്തു. അതിന് ആരോഗ്യവും ശക്തിയും വീണ്ടുകിട്ടിയശേഷമാണ് അവർ അതിനെ വിട്ടയച്ചത്. ആ വാത്തകുഞ്ഞു് പറമ്പത്തിന്റെ നായകനായിത്തീർന്നു. അതു് പലപ്പോഴും തെറ്റോഞ്ചെപ്പുകയെ ഓർക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

ТЕРЕШЕНКА

Русская народная сказка
в обработке А. Толстого
На основе иллюстраций

Т 706/01-272 678-76
014(01)-77

- © Издательство: "Молодая гвардия", Москва, 1973
© Художник: "Советский Союз Детей", 1973
Составитель: "Советский Союз Детей"